

ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΕΤΡΟΣ ΦΥΣΣΟΥΝ

ΝΙΚΟΣ ΤΖΟΓΙΑΣ

«Υγιής και καθάρια ή γραμμή του αγώνα σας»

Του συντάκτη μας υ. Π. ΠΑΙΟΝΙΔΗ

Πολλούς Έλληνες ηθοποιούς το κοινό μας τους ξέρει αποκλειστικά από τον κινηματογράφο. Και τις περισσότερες φορές από ταινίες αμφίβολης, χαμηλής ποιότητας, ταινίες δηλαδή, που τους αδικούν, τους γελοιοποιούν.

Εμπήπει και ο Πέτρος Φυσσούν μέσα στην κατηγορία των ηθοποιών που δεν είχε την τύχη το κοινό μας να τους δει στο θέατρο. Κι' όμως οι έντυπώσεις, που δημιούργησε ο Φυσσούν με τους ρόλους του στον κινηματογράφο, όποιοιδήποτε κι' αν ήταν αυτοί, είναι άριστες. Πίσω από τον λεπτό, νευράδη ηθοποιό, με το τόσο εσωτερικό πάθος και δύναμη, ξέραμε πάντα πως κρύβεται μια γνήσια καλλιτεχνική ψυχή.

Γι' αυτό είναι με ξεχωριστή συγκίνηση, που πλησίασαμε τον νέο καλλιτέχνη εκεί στο χώμα του «Ρετζίνα» για να του πάρουμε μια μικρή συνέντευξη. Και άρχισαμε φυσικά από τον κινηματογράφο και πιο συγκεκριμένα από την τελευταία του ταινία την «Προδοσία», που του χάρισε και το φετινό βραβείο του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.

Είναι μια ταινία με μεγάλες αξιώσεις — μάς λέει — μια ταινία, που μπορεί κάλλιστα να αντιπροσωπεύσει την Ελλάδα στο εξωτερικό. Μια ταινία με βαθιές ιδέες, αντιφασιστικές, αντιναζιστικές.

Είναι τα χρόνια της χιτλερικής κατοχής στην Ελλάδα, ηρωας είναι ένας Γερμανός αξιωματικός με αρκετή πνευματική καλλιέργεια, παράλληλα όμως με τις προλήψεις βαθειά ριζωμένες μέσα του. Ο Γερμανός αυτός, τον ρόλο του οποίου υποδύεται ο Πέτρος Φυσσούν, αγαπά μια Έβραιουλα, αργότερα όμως όταν έρχεται η στιγμή να την παντρευθεί βαραίνει μέσα του η χιτλερική διαπαιδαγώγηση και την εγκαταλείπει.

Ξεκινά σε συνέχεια ο ήρωας μας για το Ανατολικό Μέτωπο και εκεί μέσα στην κόλαση του πολέμου αντιλαμβάνεται δηλ την έκταση της πλάνης του.

Τελειώνει ο πόλεμος, ο χιτλερισμός καταρρέει και ο Γερμανός επιστρέφει στην Ελλάδα για να βρει την αγαπημένη του. Αλοίμονο όμως εκείνη κάμπε στους φούρνους των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Τελικά, συντριμμένος ψυχικά ο ήρωας, νιώθοντας κι' αυτός το βάρος της ευθύνης θα προτιμήσει τον θάνατο. Ένα πρωί, στο σκοπευτήριο της Καισαριανής, εκεί όπου άλλοτε εκτελούνταν μαζί οι πατριώτες, θα δρθώσει τα στήθια του ο Γερμανός για να δεχθεί κατάστημα τις σφαίρες των Έλλήνων στρατιωτών, που χωρίς να ξέρουν τον εκτελούν....

Στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης ο Φυσσούν παρουσιάστηκε και με

μια δεύτερη ταινία, που πήρε σαν ταινία και το βραβείο του Φεστιβάλ. Τον «Διωγμό». Έδώ ο Φυσσούν υποδύεται τον ρόλο ενός γενίτσου, παιδιού ελληνικής οικογένειας, που χάθηκε από μικρό παιδάκι στη Μικρά Ασία και μπήκε στον τουρκικό στρατό. Κάποτε θα τον ξαναβρεί τυχαία η μητέρα του, θα ακολουθήσουν τραγικά επεισόδια και το τέλος θα χει μια πικρή γεύση...

«Πιστεύω, μάς λέει ο Φυσσούν, ότι ο ελληνικός κινηματογράφος διαθέτει και αξιους σκηνοθέτες και ηθοποιούς και τεχνικούς. Θέλει όμως τη βοήθεια του κράτους... Θέλει επίσης σενάρια με προβληματισμό. Πρέπει να ανέβει το στοιχείο της ευσυνειδησίας των παραγωγών μας. Όφείλουν να καταλάβουν, ότι μια καλή ταινία είναι ταυτόχρονα και εμπορική.

»Πάρτε για παράδειγμα την «Προδοσία». Τη δομάδα της προβολής της δίνονταν ταυτόχρονα και μια ταινία της γνωστής εμπορικής κατηγορίας, της «έπιδερμικής». Η «Προδοσία» λοιπόν την ξεπέρασε σε εισιτήρια κατά 25 χιλιάδες!!

»Θέματα λοιπόν υπάρχουν άφθονα μέσα στην Έλληνική ζωή. Θέματα από τον πόλεμο, μα και από την κατοπινή δραματική περίοδο».

Παρ' όλη την επιτυχία του στον κινηματογράφο ο Φυσσούν αφιερώνει

το μεγαλύτερο μέρος του εαυτού του στο θέατρο.

«Ουσιαστικά εδώ είναι η δουλειά μου — μάς λέει. Ο κινηματογράφος είναι απλώς ένα παρακλάδι. Κι' ο Κούν είναι ο μεγάλος μου δάσκαλος. Σ' αυτόν χρωστώ το πάν».

Στου Κούν, όπου άρχισε και τη θεατρική του σταδιοδρομία, ο Φυσσούν μνήθηκε στη Σχολή Σταυράδσκι, που έχει σαν αρχή της ο καλλιτέχνης «να ζει από μέσα τον ρόλο του».

Στο Έθνικό ο Φυσσούν έχει τέσσερα χρόνια και τα έργα στα οποία δίνει την ψυχή του, είναι τα έργα με ατμόσφαιρα — του Τσέχωφ, του Πιραντέλλο, του Ίψεν...

Τα πολύ μοντέρνα έργα, τα έργα τα έγκεφαλικά, δεν τον συγκινούν. «Θέλω, μάς λέει, κάτι που λέω να βγαίνει μέσα από την ψυχή μου. Ο θεατής θέλει τον ηθοποιό να νάναι κοντά του...».

Μια εύχη έχει ο Φυσσούν για τον λαό μας. Να τελειώσουν γρήγορα τα βασάνια του, να λθει η πολυπόθητηλευτερία, ή ένωση.

ΝΙΚΟΣ ΤΖΟΓΙΑΣ

Ο Νίκος Τζόγιας, ένας από τους καλύτερους και πιο δοκιμασμένους ηθοποιούς του Έθνικού, με μακρυνά θητεία στο κλασικό ρεπερτόριο, αρχίζει απ' εκεί που τελείωσε ο Φυσσούν.

«Θέλω να τονίσω, μάς κάνει, πως είναι πολύ έντονη η συγκίνηση μας από την εδώ παρουσία μας. Έδώ βλέπουμε να συντελείται μια έποποιία. Μας συνεπαίρνει ο ήρωισμός της Κύπρου, η υγιής και καθάρια γραμμή του αγώνα σας. Ξέρουμε την κάθε λεπτομέρεια αυτού του αγώνα, ξέρουμε την κάθε πτυχή του, ξέρουμε και για τις προσπάθειες υπονόμευσης του.

»Γι' αυτό είναι, τουλάχιστο για μένα, που πρώτη φορά πατώ τα άγια χώματα του νησιού σας, μια σημαντική στιγμή της ζωής μου αυτή ή επίσκεψη στην Κύπρο».

Μπορεί να τάκούσαμε κι' άλλες φορές τα λόγια αυτά αλλά ξέρουμε πως δεν είναι απλώς από φιλοφρόνηση, που λέγονται. Ο κ. Τζόγιας τὰ νιώθει, βλέπεις τὰ μάτια του, που καίει.

«Φέτος, συνεχίζει, κλείνουν 20 χρόνια θητείας στο θέατρο. Και πάντα πίστευα μ' όλη μου την ψυχή πως ή τέχνη είναι τόσο απόλυτα συναφασμένη με τη ζωή ενός λαού, με τις μικρές, καθημερινές του ασχολίες αλλά και με τις μεγάλες...».

Τάπαμε από την αρχή, ο κ. Τζόγιας είναι γνωστός στο θεατρικό κοινό της Ελλάδας σαν έρμηνευτής κλασικών έργων.

Το αρχαιοελληνικό δράμα, ο Σαίξπηρ, ο Σίλλερ, βρήκαν στο πρόσωπο του κ. Τζόγιας ένα πιστό υπηρέτη του θεάτρου.

«Πιστεύω, μάς λέει, ότι το ελληνικό θέατρο περικλείει αξιόλογες δυνάμεις. Γενικά το πνευματικό δυναμικό της Ελλάδας είναι σε θέση να προσφέρει πολλά... Το υλικό υπάρχει κι' αν υπάρξει και ή ανάλογη στοργή τότε θα πάμε μπροστά!».

—Θα συνεχίσουμε αύριο.